

en tiendedel af vores marked, mens regeringen bare siger: Nå ja, men det er jo virksomhedernes egen skyld. De kunne bare lade være med at give så meget i lønstigninger.

Hertil er der at sige tre ting. For det første er vores skattetryk – som enhver ved – blandt de allerhøjeste i verden, og det betyder, at forventningerne og kravene til lønnen er større end andre steder. Lad mig komme med en sammenligning: En dansk lønmodtager skal faktisk have en dobbelt så stor lønstigning som sin tyske kollega, hvis de skal have det samme ud af den.

For det andet har regeringen i høj grad en andel af skylden, også på andre områder, når det drejer sig om lønstigningsomkostningerne her i landet. Så vidt jeg husker, var det f.eks. regeringen, der krævede omsorgsdagene indført.

Den tredje væsentlige hovedårsag til, at vores konkurrenceevne forringes, er de politisk bestemte omkostninger. Jeg tror, de fleste virksomhedsledere kan remse dem op i søvne, så lad mig bare pege på nogle få: arbejdsmarkedsbidrag, manglende tilbageførsel af CO₂-afgifter, fremrykning af skattebetalinger, AER-bidrag, emballageafgifter, affalds- og slamafgifter, pesticidafgifter osv. osv. Alene pinsepakken betød yderligere 10 mia. kr. i merudgifter for danske virksomheder de næste 4 år.

Det er på den baggrund, jeg siger, at der er brug for en virkelig markant forbedring af vores konkurrenceevne. Særbyrderne for danske virksomheder skal fjernes, erhvervsskatterne skal lattes, så omkostningerne kan nedbringes betydeligt, vi skal have forbedret generationsskifte- og etableringsvilkårene, og der skal være bedre mulighed for konsolidering og konjunkturdudligning.

Vi skal også have reduceret de administrative byrder, som nu udgør en stigende konkurrenceparameter. Jeg havde for nylig lejlighed til at overvære ministerens konference om det problem. Ved den lejlighed talte direktøren for Matas, og han fortalte om en enkelt lille af de mange byrder. Man havde regnet ud, at det på årsbasis koster 3½ medarbejder at administrere emballageloven, og at prisen for 3½ årsværk stort set svarer til det provenu, staten får hjem på emballageafgiften. Det siger mere end mange ord, hvad det er for noget bøv, regeringen har bidraget til og lagt på det danske erhvervsliv gennem de seneste år.

Fra Erhvervsministeriets rapport fra efteråret 1996, da erhvervsministeren hed Mimi Jakob-

sen, ved vi, at dengang kunne det lade sig gøre at tælle op, hvor store byrderne var. Nu har man – rent politisk tror jeg – bestemt, at det ikke længere kan lade sig gøre, men dengang fandt man ud af, at de samlede byrder var på 21,8 mia. kr. Det fremgår indirekte af den såkaldte bøvlerapport, som vi diskuterer i dag, at nye love og nye regler efterfølgende har påført erhvervslivet nye administrative byrder, efter vores vurdering i størrelsesordenen 2 mia. kr., og de samlede administrative byrder for virksomhederne er hermed i nærheden af 25 mia. kr. Jo mere ministrene har talt om at begrænse de administrative byrder, desto mere er de steget.

Det virker faktisk efterhånden, som om det er erhvervslivet, der skal administrere og hjælpe det offentlige, og ikke omvendt. I hvert fald bruger virksomhederne alt for mange kræfter på at servicere det offentlige og det offentlige alt for få kræfter på at aflaste virksomhederne. Jamen det er da den omvendte verden. Var det ikke den offentlige sektors opgave at hjælpe samfundet i stedet for det modsatte?

Omkring en tredjedel af alle erhvervsrelevante love fra sidste samling har medført nye administrative byrder, både i forbindelse med selve indførelsen af loven og reglerne og i forbindelse med den løbende administration i fremtiden. Ministerens målsætning om at reducere de administrative byrder med en fjerdedel over 3 år, som Venstre er meget enig i, lader desværre meget tilbage at ønske.

Administrationsgodtgørelsen skal afskaffes, og vi skal i stedet have erhvervsservicecentre; det er bare en af de mange, mange fikse ideer. Der er også nogle gode imellem, men denne her er absolut ikke en af de gode, for man ændrer jo ikke administrationsmængdens størrelse ved at lave nye metoder til at administrere. Det ændrer ikke det grundlæggende problem, at der kommer flere og flere byrder og alt for mange af dem, at man nu skal til at lave fikse ordninger – oven i købet ordninger, som kun har det fiskale formål at skaffe nogle flere penge til finansministerens kasse.

Vi skal tværtimod have gennemført en effektiv regelforenklning af den eksisterende lovgivning og i videst muligt omfang undgå administrative byrder i ny lovgivning og nye regler. Det kan bl.a. opnås ved at bruge Erhvervsministeriets Testpanel og fokuspaneler på alle relevante forslag, og det kan også opnås ved at etablere en egentlig dereguleringsenhed i stats-